

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERAD T

M. ASIN

VINTERBILD FRÅN SLOTTSSKOGEN, GÖTEBORG. — FOTO. HASSELBLAD, GÖTEBORG.

117E ÅRG.

DEN 26 DECEMBER 1909.

NÖ 13.

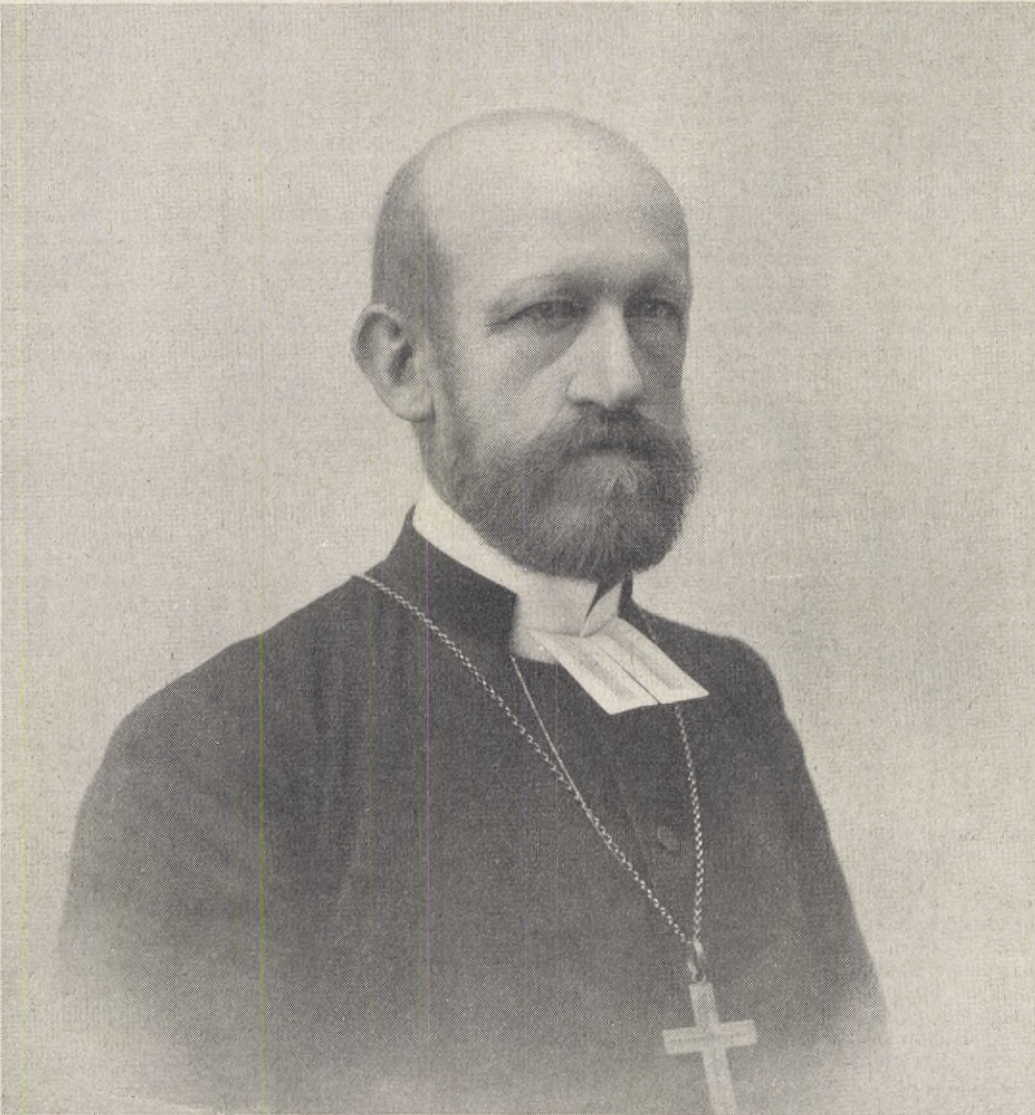

Foto. Steen-Müller, Göteborg.

Klubb: Kem. A. s. Bengt Sjögrensare Sällsk—Og.

E. A. Rodhe

Biskopsinstitutionen i vårt land intager en särställning. I allmänhet försvann den i de länder, i hvilka den lutherska reformationen infördes, ett förhållande, som stod i närmaste sammanhang med, att detta införande vanligen skedde med statsmaktens biträde och att denna lika litet på det andliga som på det världsliga området var benägen att tåla några "mellanmakter". Och där institutionen fick stå kvar, förändrade den oftast karaktär; utnämningssrätten övergick från den andliga makten till den världsliga och af ämbetets forna självständighet och glans blef föga mer än namnet kvar. Annorlunda gick utvecklingen i Sverige. Det var icke blott den apostoliska successionen — biskops vigning af biskop i oafbruten följd ända från den äldste enligt traditionen af Petrus själf handpålade — som den svensklutherska kyrkan här tog i arf från den romerska allmänneliga. Det var ock begreppet om ämbetets höghet och om dess ärskilda ursprung; väl öfvertogs utnämningssrätten af konungen, men af honom i egenskap af svenska kyrkans "högste biskop" och inom gränser, som uppdrogos af prästerskapets i stiftens förslag. Biskoparne blefvo inga konungens förtroendemän, som efter behag kunde till- och afsättas.

H. 8. D. återgifver i detta nummer på sin första sida en af de äldste och värnadsvärdaste af svenska kyrkans nuvarande tretton stiftschefer, biskopen öfver Göteborgs stift, teologie och filosofie doktorn *Edvard Herman Rodhe*. Af nu levande biskopar är det endast Gotlandsbiskopen, som under längre tid än han administrerat sitt stift.

Endast sällan har Göteborgs stifts prästerskap gått utanför stiftets gränser vid sina prästval. I fråga om Rodhe gjorde det så — dock mera skenbart än i verkligheten. Visserligen härstammar släktens äldste kände stamfader från Skåne, en hemmansägare Per Olof Rodhe, som på 1500-talet upptog namnet efter sin gård, hvilken sannolikt varit belägen i närheten af Dalby vid Lund. Och visserligen är biskop Rodhe själf född i Skåne, i Efleröds prästgård den 26 oktober 1845, yngste son till kontraktsprosten Christian Wilhelm Rodhe och hans maka Katrine Sophie Berling. Men farfadern och farfarsfadern voro båda framstående prästmän i Halland, den förre vid sin död kyrkoherde i Hvalinge, den senare i Slättåkra, och den sistnämnde var född i ett köpmanshus i Uddevalla och någon tid pastor i Strömstad, så att förbindelser med Bohuslän saknas visst icke heller. Bortsett från, att den Rodheska familjen genom giftermål befreundats med flera af stiftets prästsläkter.

Skolundervisning fick den unge Edvard först motaga i Kristianstad, men han flyttade sedan öfver till Lunds katedralskola, där studierna bedrefvos med den framgång, att han redan 1861 var i stånd att aflägga studentexamen vid universitetet. Här ägnade han sig till en början åt studier inom den filosofiska fakulteten, där han särskildt odlade de filologiska vetenskaperna. Härvid bräddes han kanske på sin fader, som varit docent i grekiska vid akademien, eller på sin farmorsfar, kyrkoherden Severin Wallin i Gällared, som lär ha varit en framstående hebraiker. Nog af — 1870 aflade Rodhe filosofie kandidatexamen och mottog vid följande års doktorspromotion den akademiska lagern efter att offentligan ha försvarat en afhandling: "Num Jeremias Threnos scripsit", hvilken trots den vetenskapliga bibelforskningens oerhörda framsteg ännu i dag intager ett aktadt rum i den hithörande litteraturen. Den behandlar frågan, huruvida Jeremias' klagvisor verkligen kunna anses författade af profeten med detta namn.

Med den filosofiska graden afslutade Rodhe emellertid icke sina akademiska studier. Från den filo-

sofiska fakulteten vände han sig till den teologiska och aflade 1877 den på denna tid mycket sällsynta och omfattande teologie kandidatexamen. Härunder rönt han särskildt starkt inflytande af dåvarande professorn, sedermera domprosten Carl Olbers, hvilken i dogmatiken var starkt påverkad af Hegel och i kyrkopolitiskt hänseende anslöt sig till det Kliefothska system, som vunnit burskap i Lund under den s. k. stora fakultetens dagar, då klöfverbladet Ebbe Gustaf Bring — A. N. Sundberg — Wilhelm Flensburg därifrån utgaf Svensk Kyrkotidning. Härjämte hade han kommit till insikt om Henrik Schartaus stora betydelse som föredöme inom den praktiska teologien, så att han, när han blifvit prästvigd, tillämpade dennes predikosätt, d. v. s. i andan, men utan att förfalla till den torra schematism, som utmärker så många af den store själasörjarens mindre begåfvade efterliknare. Det torde måhända utan öfverdrift kunna påstås, att ingen svensk predikant i nutiden trängt så djupt till den verkliga kärnan i Schartaus person och verk som just Edvard Rodhe. Också spred sig ryktet om hans lärobegåfning vida. Redan två år efter sin prästvigning kallades han af Karlshamns församling till fjärde profpredikant och mottog äfven utnämning till kyrkoherde därstädes, en befattning, som han tillträdde 1881. Följande år förordnades han till kontraktsprost i Listers och Bräkne kontrakt. Långe dröjde det emellertid ej, förän han härifrån flyttades till ett större verksamhetsfält. Redan 1884 kallades han nämligen till profpredikant i Norrköpings St Olai församling och erhöll vid valet röstpluralitet.

Redan under studenttiden i Lund hade det emellertid varit klart, att Rodhe icke skulle stanna vid de lägre graderna inom den kyrkliga hierarkien. Redan 1885 vardt han och uppförd på första förslagsrummet till biskop i Visby stift, men förbigicks då. När emellertid Gustaf Daniel Björck 1888 gick hädan, rönt han samma utmärkelse från prästerskapet i Göteborgs stift och utnämndes nu till biskop därstädes den 18 juni nyssnämnda år.

Som stiftschef har biskop Rodhe under de nitton år som i år förflutit, sedan han tillträdde stiftet, förstätt göra sig i hög grad älskad och aktad både af församlingar och prästerskap. I en notis om en som obefordrad afliden bärare af Rodhe-namnet citerar Skarstedt i Göteborgs stifts herdaminne Cicero: Humanitate Integritate Religione. Samma citat kan lämpas på den släktens medlem, som kommit längst på beföringarnes bana: genom humanitet, rättsskaffenshet och fromhet, alla orden tagna i sin mest praktiska betydelse, har Edvard Rodhe försäkrat sig om ett outplånligt rum i sitt stifts tacksamhet.

Äfven intresserad af mera världsliga allmänna värf tog Rodhe såväl i Karlskrona som Norrköping liflig del i det kommunala lifvet. Af Göteborgs stad invaldes han för åren 1892—93 i riksdagens andra kammare, hvarpå han 1894 af Göteborgs och Bohus läns landsting insattes i Första kammaren. I riksdagen företrädde han protektionistiska och strängt konservativa grundsatsar. Han afsade sig emellertid sitt Förstakammandat redan 1902 kanske i riktigt känsla af, att det parlamentariska lifvets kompromissande knappast ligger för hans de raka, klara linjerna älskande naturell. I kyrkomötena har han däremot helt naturligt äfven framgent deltagit, då representerande det äldre slag af konservatism, som på sin tid i Ebbe Gustaf Bring och Wilhelm Flensburg hade typiska målsmän.

De yttre utmärkelser, som tillfallit biskop Rodhe, skola ej här uppräknas. Det må vara nog att nämna, att han redan 1880 kallades till e. o. hofpredikant och att han 1893 utnämndes till teologie doktor.

Åttio år fyllde i dagarna det svenska skeppsbyggeriets nestor, en af Bergsunds nydanare och Finnboda slips skapare eller konstruktör, förre öfveringenjören vid Bergsunds mekaniska verkstad i Stockholm, *Carl August Lindvall*.

L. föddes nämligen den 14 dec. 1829 i Karlskrona. Fadern var af Smålandssläkt men hans mors förfäder af en skotsk släkt Corsar. Föräldralös vid 9 års ålder, uppfostrades han af en morbror, borgare i Karlskrona. I den därstädes 1843 öppnade skeppsbyggeriskolan intogs han vid 14 års ålder och utgick 1848 med högsta betyg; 1849 antogs han af chefen för Motala verkstad, den berömde O. E. Carlsund, till elev därstädes och kvarstod i 9 år. Af Carlsund utsågs han att till Paris öfverföra, uppsätta och beskrifva den vid 1855 års världs-exposition utställda propellerångmaskinen med tillhörande del af fartyg, och hemförde stor medalj åt verkstaden och hederslegionen åt Carl-sund.

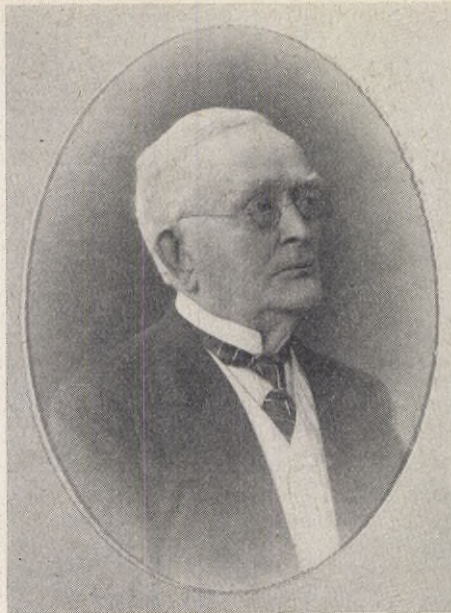
År 1858 anställdes Lindvall som konstruktör vid Bergsunds mekaniska verkstad vid Stockholm. Denna verkstad, som räknar sina anor från år 1769, hade år 1858 inköpts af grosshandlare A. Frestadius. Den låg då i lägervall. 1874 öfvertog L. föreständare-platsen vid verkstaden, och fortfor han därmed till år 1890 då han drog sig tillbaka.

År 1874 anlades vid inloppet till Stockholm Finn-boda slip, som konstruerades och byggdes af Lindvall. Från år 1870, då Bergsunds verkstad efter Frestadii död blef aktiebolag, och till 1890 uppgick till-verkningsvärdet till mera än 27 millioner kr.

Att uppräknat alla de arbeten där då utfördes, blefve för långt. Inalles har L. under 31 års tjänstgöring vid Bergsund konstruerat och byggt 160 ångfartyg och maskiner till sådana: Kungsfartyget Drott, maskineriet till korvetten Freja, kanonbåtarna Alfild, Gunhild, Rota, Skagul, Skaggald m. fl., minbåtarna Munin, Freke och Gere, flere af de mindre moni-torerna och två större kanonbåtar för ryska flottan; inom handelsflottan ångfartygen Södra Sverige, Skandia, Konung Oscar, Drottning Sofia, Svea, Luleå, Piteå, Gefle, Ångermanland, Hernösand, Söderhamn, Halmstad, Malaga, Bergsund, Presto, Allegro, Nautilus, Atalanta m. fl., alla välkända inom Sverige, äfvensom åtskilliga större fartyg för Finland och Ryssland.

De flesta före 1890 utförda svenska järnvägsbroarna äro byggda vid Bergsunds mekaniska verkstad, inalles mer än 200; hvarjämte de största landsvägsjärnbroarna i vårt land af L. konstruerats och utförts. Blands L:s öfriga arbeten erinra vi om pumpverken med pannor för Stockholms vattenledning, de äldsta ännu efter ungefär 40-årigt dagligt arbete fullgoda och i gång; pumpverken för nya och gamla dockan i Karlskrona, för vattenledningarna i Karlskrona, Malmö, Västerås m. fl. Järnstommen till Klara kyrkas torn, det vackraste i Stockholm, är utförd efter af L. förändrad sammansättning till ungefär hälften af det pris den ursprungliga förslagsritningen betingade.

Genom Stockholms sluss kunde före 1864 fartyg af

Efter porträtt.

Utskottet för Sjöföresparne.

C. A. LINDVALL 80 ÅR.

150 fots längd slussas, ej större, och vid uppsjö var all kommunikation afbruten, ofta för veckor. Lindvall uppfann och utförde s. k. "sättar", hvarmed fartyg af ända till 230 fots längd nu kunna passera slussen, detta äfven under uppsjö, så att slussningen städse därefter kunde pågå utan att afbrott behöfde äga rum.

Berömda äro vidare L:s redan år 1860 påvisade metod för uträkning af en ångmaskins kraft och hans år 1864 uppfunna förbättrade säkerhetsventil för sjöångpannor, som allmänt antogs och användes. Mesta uppmärksamheten vid sig och verkstaden fäste L. år 1862, då vid Bergsund för K. Flottan kanonbåtarna Alfild och Gunhild skulle byggas. Den till dessa af L. uppgjorda maskinen af ny konstruktion enligt hög- och lågtrycksystemet blef efter mycken reservation antagen till utförande. Men fördelarna af systemet, som först

hos oss konstaterades, voro så stora, att maskinen vid utställningen i London 1862 prisbelöntes och vann erkännande i fackkretsar både utomlands och inom Sverige.

Det var dessa egenskaper som förskaffade Bergsunds mekaniska verkstad ett godt namn och de därefter följande många fartygsbeställningarna, häst L. vid denna tid lyckats uppgöra en regel för beräkning af ett fartygs hastighet för en viss maskinkraft, hvarjämte här Carlsunds utmärkte konstruktionssystem för fartygskroppen kom i användning.

Det är alltså ett storartadt dagsverke den gamle öfveringenjören länge kunnat med berättigad stolthet se tillbaka på. På lediga stunder och senare delen af sitt lif, efter afskedstagandet, har hr L. ägnat sig åt ett ganska ingående studium af naturvetenskapen. I tryck har han ock utgifvit ett flertal märkliga skrifter, de flesta dock smärre uppsatser och ej i bokhandeln tillgängliga.

Åt Stockholmsförhållanden har L. också ägnat uppmärksamhet o. forskning, t. ex. beträffande vattuminskningen, och särskildt i Helgeandsholmsfrågan, om hvars fornminnen L. utgifvit småskrifter. Vid grundgräfnin-garna för nya riksdagshuset upptogs en del mörkt virke som af L. köptes och ansades. Han visade att de väldiga stockarna var det rustvirke af ek som nedlades i Stockholms ström då Yttre Norre Port af Birger Jarl byggdes omkring år 1260. Detta gamla virke som efter ansning visade sig fullkomligt välbehållet och vackert, erbjöds sedan af L. som gåfva åt byggnadskommittén för Riksdagshuset att användas till talmansstolar, mottogs också, men afsikten med gåfvan blef aldrig förverkligad.

På sin 80-årsdag öfverlämnade öfveringenjör Lindvall till Maskinistföreningen och Nya maskinistföreningen i Stockholm respektive 20 och 10 aktier i Svenska sockerbruksbolaget jämte utdelningen för året (120 kr. å hvarje). Mycken hyllning ägnades L., särskildt från Bergsund.

Nästan oberörd af åren ägnar den gamle, denne Chapmans och Carlsunds värdige efterföljare, som nu är bosatt i Stockholm, numera sin tid åt ett oaf-lätligt studium af naturvetenskaperna.

A. L.

EN JULGÅFVA.

BERÄTTELSE FÖR HVAR 8 DAG AF TORBEN KLO.

I.

De gamla äppleträden skakade sina frukttyngha grenar vid de första höstvindarna, och på herrgårdstaket vred sig järnflöjeln med en ängslig gnissling.

Upe vid de högra hörnfönstren voro gardinerna ännu nere. Gamla friherrinnan Hägersköld hade blifvit sen af sig på äldre dar.

Jungfru Elin höll just på att lägga upp det glesnade grå håret i konstsliriga lockar på hennes nåd, och fröken Paula själf hade nyss varit inne med de sista astrarna, som hösten skonat, och kysst den gamla på den höga, lugna pannan.

Ute på trappan stod unga baron Fredrik lång och ljus med rödaktiga, hängande mustascher och med ett bekymradt nervöst uttryck öfver det smala ansiktet.

Då och då svängde han med käppen och tittade otåligt uppåt trappan, som förde till gamla friherrinnans våning.

Det var system han väntade.

Där kom hon lång och smal med det ljusbruna håret som en krona öfver den vackert formade pannan. I skärpet hade hon stuckit en mörkröd aster, som bröt af som ett hetsigt rop mot den svala, hvita dräkten.

Det gick ett leende af gillande öfver unga barons drag, då han såg system stå där rank och ung i det klara höstljuset på trappan.

— Charmant på min ära, mumlade han. Hon ryckte

likgiltigt på axlarna och betraktade honom frågande.

— Det var nog något annat, du ämnade säga, kom det kort och tvärt från henne.

Hans hand gled med en orolig strykning öfver den smala mustaschen.

— Naturligtvis . . . naturligtvis kära Paula — —

Han svängde med käppen ett tag och fortsatte: — Du vet ju hvad det är, och du förstår, att det är lika stor pina för mig att tala om det, som för dig att lyssna. Men det gäller ju allt för oss: vårt namn, vårt gods, som våra fäder i alla tider bebott, och så en Hägersköld vid tiggerstafven.

— Jag vet — — kom det otåligt.

— Ja, ja, du vet nog, och i dag löper tiden ut. I dag ha vi Dahlman här igen. Det är ju en veritabel buifel, hvem ser inte det, men vi äro för fattiga att ha råd kasta ut honom. Han är allt och vi intet.

— Och nu vill du — — —

Hon andades tungt och djupt och den klara blicken hade blifvit mörk och hotande.

— Vill — — — å Paula — — — jag vill intet. Jag frågar dig blott, har du mod att rädda oss alla? Dahlman, det odjuret, är inte värd att få torka dammet af dina skor, syster — — — men — — — du råddar vårt hem, och mor — — — hur skulle hon kunna bära förlusten. Väg allt en sista gång, Paula.

Hon hade ryckt blomman ur skärpet, då han talade, och de röda bladen lågo nu kringströdda och lyste som blodstänk på trappan.

— Hur kan du fråga, Fredrik — — — Du vet, jag gör det aldrig. Åh Fredrik! — Hon grep hårdt om hans arm. — Jag skulle aldrig kunna tillhöra denna bondtölp, och du vill väl inte, att jag skulle släpa min själ i smutsen, bröt hon ut med en undertryckt snyftning.

Han stirrade ett ögonblick på det bleka ansiktet, där läpparna skälde som i ångest, och med en suck rättade han upp sin spensliga gestalt.

— Så är det då klart, Paula. Jag skulle aldrig kunna tvinga dig, och nu har du sagt ditt sista nej. Förlåt att jag pinat dig.

Han vände sig om och gick långsamt in.

Uti de stora lönnarnas kronor brann solen i gult

och rött, och mellan vissnade sommarblomster glänste solvisaren som en eldtunga af ljus.

Höstens förgängliga prakt låg öfver jorden.

Utan att tänka och se, utanför allt, stod hon still och lät vinden leka med de lossnade hårlänkar, som ringlade sig kring ansikte och hals.

Grinden gnisslade, och in öfver gården svängde direktör Dahlmans gula trilla.

Hon hade nog hört de kommande en lång stund men icke kommit sig för att gå. Men då hon nu skyttade direktörns mörka anlete uppe vid grinden, ryckte hon till och gick hastigt utför trappan in i parken.

Parken låg bakom herrgården och sköt ut som en tunga i den stora insjön, och rundt om ljöd det monotona vågskvalpet. Här reste sig höga gamla ekar med kronor, som piskats trasiga af mer än ett århundrades stormar.

Nu föllo höstens gula löf, ett och ett, öfver den unga kvinnan, som med snabba steg gick sjöstigen fram mot den öppna udden.

Därute vräkte stormen i långa, glidande tag, och det andra landet, som skönjdes som en blå rand vid lugnt väder, låg försvunnet bakom vågkammarna.

Det prasslade på stegen, och då hon skräm såg tillbaka, stod mannen där, som hon nyss sökt undfly.

Han var lång och mörk med något af knuten jättestyrka öfver de kraftiga axlarna och händerna. Ansiktet var kantigt och bredt, men egentligen icke fullt, pannan låg med håret nedfallande i en tung blick och därunder ett par stålgrå ögon, skarpa och stränga, vittnande om en vilja utan gräns.

— Jag såg er försvinna i trädgården och då tog jag mig friheten följa efter. Ville blott höra om ni icke har något annat att säga mig än senast.

Den unga kvinnan stod aldeles stilla med något hopplöst trött öfver de hängande armarna.

— Ingenting annat har jag att säga er, direktör Dahlman, kom det långsamt öfver hennes läppar, men då hon såg hur hans blick mörknade, bröt ångesten fram i hela sin styrka. — Var då barmhärtig — — icke för min skull utan för mor — — mor, som måste gå från allt.

— Jag vill er inget illa, fröken Paula. Hon vände ansiktet utåt sjön. Höstblåsten kylde henne in på kroppen, men hon kände det knappast.

Då steg han hastigt fram och grep henne om handleden, och orden kommo häftiga och hväsande som stormen.

— Ni drömmar och drömmar om er svunna adelsmakt, och dock är den tiden för så länge sedan i grus. Och se nu! — — Edra marker förfalla, och ni har inte en gång råd att lappa taken på edra små lekstätt. Men stoltheten sitter kvar i er som en förbannelse, och tvingar oss andra att trampa ner er som gräs. Jag hatar er och hela er kast, som en onyttig kvarleiva från gamla tider. Jag hatar er, som de piskade hata handen, som en gång höll i piskan. Nu — — nu är min stund kommen — skrek han vildt och häftigt genom stormen — och jag skall sopa bort er alla som onyttiga kryp. Ni har ju en bror — baron, förlåt — men han duger inte att sköta en häst och skulle inte, om det gällde hans lif, kunna skilja råg från korn. Nej, bort med veklingar och drönare. För ett år sedan vräkte jag undan den gamle syndaren Boorn från hans stora gods, på hvilket ingen kunde lefa utom rättor, men nu, vi skall se det nu. Det är mitt verk — mina hårda händers verk. Jag har arbetat som en slaf därute i Amerika, och det har gifvit mig krafter och pengar. Och dessa marker, rundt om, skola bli mina, med ondo eller godo, och det skall komma en ny tid för folket,

Till d:r *Selma Lagerlöf*, vår med årets litterära Nobelpris hedrade berömda författarinna, öfverlämnades den 13 dec. af *Stockholms studentkår* en i rödt och svart å pergament präntad adress, omgifven af en ram i lagerblad af grönt, med *Stockholms studentkårs* initialer i de fyra hörnen samt d:r Lagerlöfs monogram öfverst i blått fält (utfördt af *G. Rudberg*). Adressen var innesluten i en rulle af blå marokäng, med lagerblad i guld.

*

Svenska fattigvårdsförbundet som utgör en sammanslutning mellan kommuner, välgörenhetsföreningar och enskilda personer för främjandet af fattigvårdens utveckling i vårt land, har bland många andra sätt för att främja

EN ADRESS TILL SELMA LAGERLÖF, FRÅN STOCKHOLMS STUDENTKÅR.

detta mål anordnat kurser för utbildning af fattigvårdsfunktionärer. Vår bild är tagen vid avslutningen af förbundets andra halfårskurs, som ägde rum den 14 dec. i K. F. U. M:s hörsal i Stockholm.

*

Text till bilden å nästa sida.

Den 11 dec. firade i Stockholm *Föreningen för svensk hemslojd* sitt 10-årsjubileum. Dess verksamhet och fosterländska uppgift ha under de gångna åren blifvit alltför kända för att vid detta tillfälle kräfvä någon vidare redogörelse. Vare det nog sagdt, att den storartade utveckling, som föreningen undergått sedan den för tio år sedan under mer än blygsamma villkor började sin existens, vittnar om att den bottnar i ett verkligt nationellt behof.

Efter fotograf.

FRÅN SVENSKA FATTIGVÅRDSFÖRBUNDETS KURSAFSLUTNING.

Kliché: Bengt Sjöqvist.

1. Landshöfd. *Widén*, 2. redaktör *G. H. von Koch*, arbetsutskottets ordf., 3. kyrkoherde *Ol. Bäckström*, Förbundets konsulent, 4. redaktör *Axel Hirsch*, 5. fröken *Kerstin Hesselgren*, kursledarinna, 6. lektor *Oscar Ottelin*, 7. dir. *G. Olander*, 8. arkitekt *Th. Kellgren*, 9. fröken *E. Afzelius*, 10. fröken *S. Rosenberg*.

som de aldrig sett maken till. Men jag behöver inte edra lustslott och parker och hundkoppel — ni får behålla det alltsammans — — nej, jag behöver armar, som kunna arbeta.

Hon hade blifvit brännande röd under hans ordström och försökte rycka armen lös.

— Släpp mig — — — ni gör mig illa! uttrycket i hennes ögon kom honom att släppa sitt grepp.

— Ja klös ni, fröken Paula, spotta på plebejen — jag är van vid det, men makten — — makten och framtiden är min, då skall jag göra edra adelslott till kornbodor och edra riddare skola få köra plögen och ansa kreaturen.

— Tig och gå — — — jag vet att ni kan få allt

— — allt, men icke våra kroppar — — icke vår heder. Jag hatar och afskyr er.

Hon hade gått tillbaka, och vågorna nådde ända upp till hennes fötter.

På honom hade håret fallit alldeles ned öfver ögonen, och han strök det nu tillbaka med en lidelsefull gest.

— Fröken Paula, fortsatte han i lugnare ton, jag har aldrig skonat något i min väg, men nu — — ja, nu ler ni åt arbetaren och hans löjliga känsla, men den känslan har varit stark nog att kufva en vilja, som är starkare än de flesta människors, det vet jag. För er skull har jag skonat allt detta; men än stöder min vilja, och jag skall gå fram häröfver, som jag

(Forts. å sid. 199).

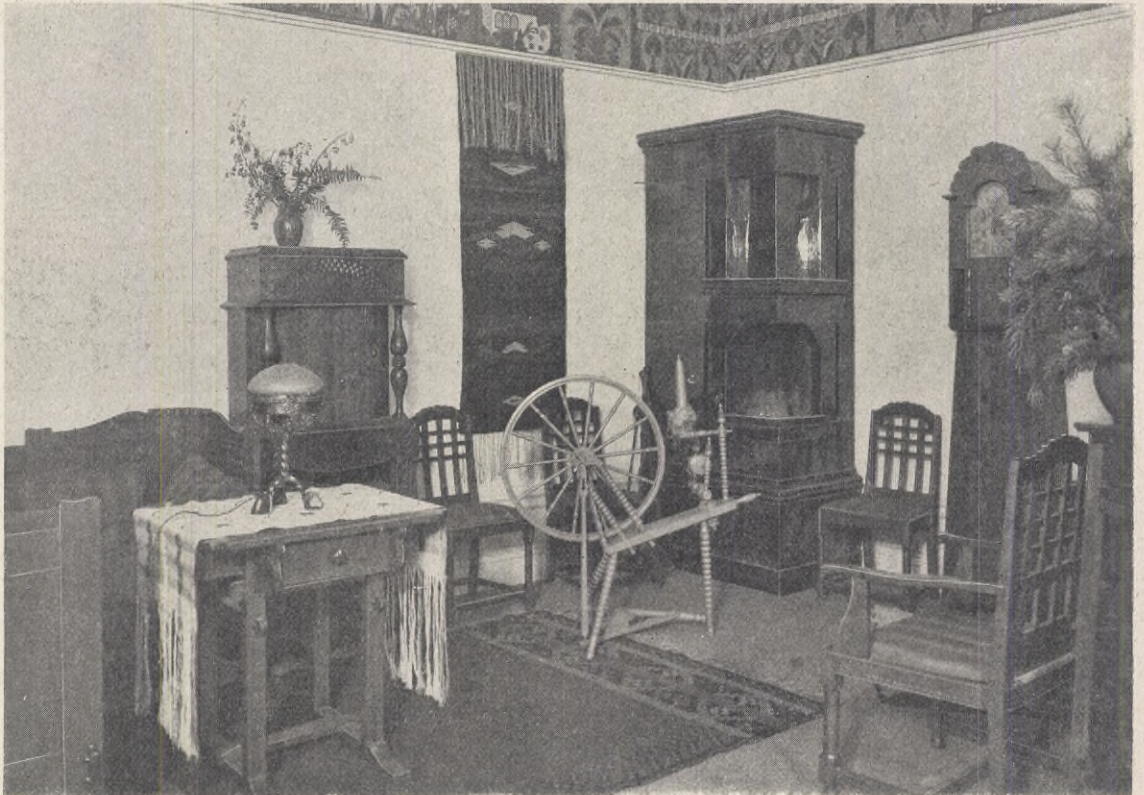
SVENSK HEMSLÖJDS TIOÅRSJUBILEUM.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Föreståndarinnan fr. Lilli Zickerman i sitt arbetsrum; de i rummet synliga möblerna äro ritade af hr Zickerman; möblerna å undre bilden af arkitekt L. I. Wahlman.

Kliché: Bengt SJÖVÄRRE.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

TVENNE INTERIÖRER FRÅN FÖRENINGEN FÖR SVENSK HEMSLÖJDS, STOCKHOLM, NYA UTVIDGADE LOKALER.
(Se text å föreg. sid.)

Kliché: Bengt SJÖVÄRRE.

Forts. fr. sid. 197.

gått fram öfver andra galna adelsjunkrar och deras kort-hus.

Med en häftig rörelse vände han sig om och gick uppåt herrgården men stannade efter några steg och såg tillbaka. Nere vid stranden stod en flaggstång, och kring den hade den unga kvinnan slagit armarna, och han kunde höra hur hon snyttade.

Med ett par snabba steg stod han framför henne.

— Ännu en gång — stämman var djup och dämpad. — Till julen. Jag skall komma tillbaka då. Kanske får jag då gifva er detta gamla slott i julgäfva, och ni gifver mig något annat.

Han var borta innan hon hunnit säga något och hon stod ännu länge kvar vid stängen och lät vinden torka tårarna.

II.

Dagarna gingo i snabbare och snabbare takt mot julen.

Baron Fredrik hade rest till hufvudstaden för att försöka få ihop något, som han sade, men Paula kände nu hur litet hopp hon satte till dessa försök. Denne bror hade hon dyrkat och hållit af mer än någon annan människa, men under denna tid hade det blifvit henne allt mera klart, hur litet kraft och företagsamhet det fanns hos honom, som skulle stå för det hela och bära upp namnet.

Och då hon såg modern, skör och bräcklig, sittande vid den kära patiencen och mumla: — Var inte ledsen, barnet mitt, patiencen gick ut, kände hon en allt mäktigare oro rycka fram för hvarje dag. De gamla räkningsböckerna såg hon nu ensam igenom för första gången, och med en förfärande klarhet förstod hon, hur uselt allt var. Vanskött och skuldsatt låg egendomen nedpressad till det yttersta. Rättare och hjälpkarlar hade icke utfått sina fulla fordringar, och allt detta hade Fredrik skjutit undan; det gällde ju blott att bli af med Dahlman. Inom henne steg en gränslös bitterhet inför all denna världsösa oreda. Ja det var ju ingen som velat — ingen som förmått. Modern hade icke en aning om pengar och Fredrik skötte sitt hundstall och jakten, hvilket tillika med moderns julbjudningar slutat de sista summorna.

Men en dag, då den första snön föll och påminde om julen, kom ett underligt bref från Fredrik, som berättade om ett rykte, att direktör Dahlmans makt står på spel. Han sades ha vågat sig på för mycket förbättringar vid de gamla bruket och herrgårdarna, och de vidlyftiga skogssköpen påstodos ha slagit mindre väl ut under en oväntad och svår affärskris, som brutit ut.

Men rundt om bland godsets folk, som Paula ibland besökte, hörde hon folket tala om direktör Dahlman med en underton af beundran och förnådan. Det var som detta arbetarnamn hade stulit glansen af deras eget.

Än var det någon gammal sjuk, som talade om hur god han varit mot de fattiga, än var det en dräng som ville flytta, ty han skulle till direktör Dahlman och få plats. Ständigt detta namn i godt och ondt, jämt och ständigt ljudande för hennes öron, och under tiden flöto dagarna undan som snön under slädmeden.

Snön föll, drifvorna bleivo djupare och i människornas sinnen började juldrömmarna smyga sig in.

Från Fredrik kom ett nytt bref. Han skref att ryktet hade tagit allt fastare form om Dahlman. Han sades ha förlorat grymt. Och om deras sak skref han, att hopp fanns att en kusin till deras far ville hjälpa dem i det.

Paula kände inte igen sig själf nu. Genom allt darade en underlig oro. Det var icke blott julen och Dahlman, det var så mycket annat nytt. Om de nu

vingo pängarna, fanns det ju dock intet hopp, att Fredrik skulle kunna sköta godset. Allt skulle bli på det gamla viset igen, och nöden komma åter. Det skulle bli fester och glans och stora ord och skulder — skulder — — och då skulle ingen gammal vän mer hjälpa.

Gamla friherrinnan märkte dotterns oro och strök henne öfver håret med den magra, ringpnydda handen, som alltid darrade lätt. — Du skall vara modig, lilla Paula, muttrade hon — ser du jag har alltid tyckt, att du haft något af salig pappas kraft, du är så klok och stark, men Fredrik har alltid varit så känslig, mera lik mig, stackare.

Och så efter en stund: — Vår julbal blir väl som vanligt, lilla barn, och jag har redan listan färdig, om du vil skriva ut korten.

— Ja, ja, lilla mamma, hviskade den unga flickan, ehuru hon knappast såg en möjlighet. — Icke tänkas, icke tänkas, mumlade hon och gick ut i parken, där flingorna sakta dalade öfver ekarnas nakna grenar.

Öfverallt låg julens hvita skrud och från sjön kommo långa, dofva smällar vittnande om isens styrka, som allt hårdare band de lekfulla vågorna.

* * *

Julaftonen kom mulen och tung. Granen hade blifvit inburen i stora salen, och Paula sysslade långsamt och frånvarande med några julklappar till modern och Fredrik, som nu skulle läggas in.

Hon försökte skriva några skämtsamma rader, som hon alltid brukade, men i år ville det inte gå.

Telegram hade kommit från Fredrik; han skulle komma till kvällen.

Trött lät hon pennan falla. Det gick inte alls. Hela hennes inre var fullt af en intensiv spänning. Hon skälfde och frös oaktadt den stora brasan framför henne, och fingrarna voro alldeles kalla.

Hon tryckte händerna mot kinderna, som hettade, och blef sittande nedsjunken i den gamla stolen.

Då kom bjällerklangen — — först långt ifrån — — så allt närmare och närmare. Hjärtat bultade, så hon kunde höra slagen, och ögonen började brinna som i feber.

Hon blef sittande orörlig med de bara armarna hvilande på bordet bland ju klapparna, ehuru betjänten redan anmält direktör Dahlman.

Så var då den stunden kommen som hennes tankar kretsat omkring under hela hösten. Ehuru han stod tyst vid dörren, kände hon hans närvaro och såg upp. Han stod rak och stel i sin vanliga enkla, svarta rock. Och med ens märkte hon, hur mager och trött han verkade; en helt annan man än den, som talat de lidelsefulla orden till henne nere vid sjön.

— Ni har kanske väntat mig, frågade han efter en stunds tryckande tystnad.

— Ja, kom det nästan tonlöst från henne, och hon reste sig upp.

Då såg han, hur orolig och förtviflad hon stod där i all sin unga skönhet, som inför ett öde, och det gled ett snabbt, egendomligt leende öfver hans drag.

— Det är julaften, fröken Paula, och jag lofvade komma med en liten julgäfva. Och jag gör så med. Men kanske ni redan gissat eller fått känna den. Jag är numer en slagen man och kan icke sätta upp några villkor. Kanske blir det den bästa julgäfva ni kan få.

Han talade lugnt och dämpadt men bakom orden sjöd lidelsen.

Hon kände hur blodet steg och föll uppåt kinderna. Hon ville tala och skämta bort den tryckande spänningen, men orden dogo inför det djupa vemod, som lyste fram ur hans blick.

Forts. å sid. 205.

Kl. 3.40 på morgonen den 17 december slöto sig konung *Leopold II:s af Belgien* ögon till den sista hvilan.

Någon annan utgång af den svåra sjukdomen hade ingen väntat, om ock dödsögonblicket kom när t. o. m. läkarne minst anade det.

Konung Leopold var född den 9 april 1835; den belgiska tronen besteg han vid trettio års ålder, vid sin fader Leopold I:s fränfalle. Dessförinnan bar han titeln "hertig af Brabant" och hade från 1853 varit medlem af belgiska senaten, där han vid flere tillfällen utmärkt sig.

Kunnig, högt begåfvad, vidtberest, energisk och med frisinnade åsikter, hälsades Leopold II vid sin tronbestigning med stora förväntningar af hela sitt folk.

Och hvad inre som yttre välstånd beträffar har landet nu, vid konungens bortgång, ingen orsak att anse dessa förväntningar grusade. Belgien är vordet en industriell stormakt; som exportstat intager det femte rummet bland världens stater. Antwerpen är den fjärde eller femte bland världens sjöstäder. Och i allt detta har konung Leopold en icke ringa andel.

Hvad som för historien alltid skall stå som det med konung Leopold som regent intimast förknippade fenomenet är *Kongo-frågan*. Så oändligt mycket

KONUNG LEOPOLD.
(Lär vara ett af de senaste porträtten).

har skrifvits och talats i denna sak, och så oändligt olika uppfattningar ha härvidlag gjort sig gällande, att det är svårt att finna sanningen i fråga om Leopold och Kongostaten. Ett torde vara visst, att den store affärsmannen på tronen här iscensatt ett det mest storartade ekonomiska företag, och att han skickligt förstått att leda det samma. Men det är om den *moraliska* sidan af saken man mest diskuterat, diskuterat så våldsamt, att knappast något epitet under stridens hetta icke mer eller mindre oförtäckt blifvit monarken-affärschefen tilldeladt — berättelserna om huru infödingarna behandlats, för det kära elfenbens och kautschukens skull, äro mer än hårresande och kunna väl knappt aldeles bortresoneras. På sistone torde emellertid, tack vare en häftig pressfejd, förhållandena ha blifvit bättre.

Hvad den af Leopold skapade kolonien Kongo betyder för moderlandet, industristaten, är intet mindre än allt — i Kongo ligger Belgiens framtid!

Att konungens intresse för Kongo så småningom öfvergick från att vara utslutande för Belgiens skull till att blifva det enbart för hans egna ekonomiska intressen, lärer ju knappast kunna bestridas, men inverkar icke på förenämnda faktum.

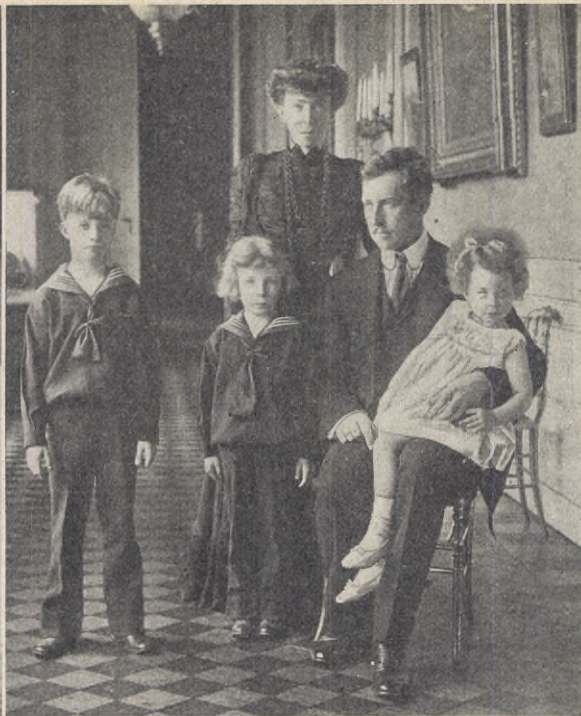
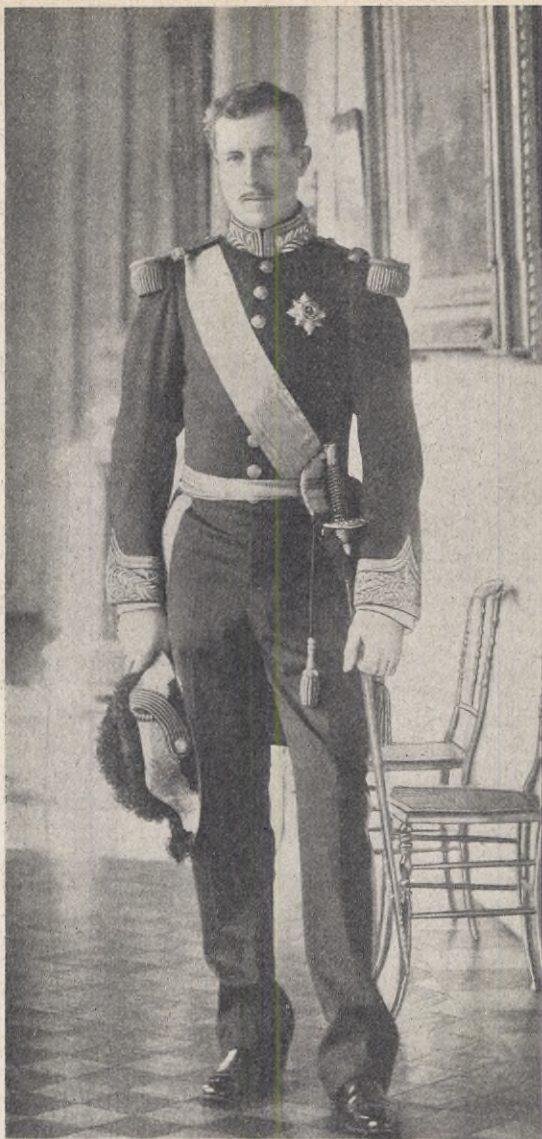
En skicklig politiker, så-

Köper porträtt.

KONUNG LEOPOLDS DÖTTOR: LOUISE. STÉPHANIE. CLÉMENTINE.

Kliché: Bengt Skjerveparre.

ALBERT, BELGIENS NYE KONUNG.
Konung Albert, som är född år 1875, är brorson till den nu aflidne konungen, och son till prins Filip, greve af Flandern, död 1905. Hans gemål, Elisabeth, är dotter till den nyligen aflidne hertig Karl Theodor af Bayern, den berömde ögonläkaren. Hon är född 1876. Deras tre barn äro: Prins Leopold, f. 1901, prins Karl, f. 1903, och prinsessan Marie, f. 1906.

**BELGIENS NYA KONUNGAPAR OCH
DERAS TRE BARN.**

DROTTNING ELISABETH I SITT HEM:
Drottningen är synnerligen musikalisk och ger själf musiklektioner åt sin äldste son, den 8-årige prins Leopold, numera kronprins. Denne säges redan vara en skicklig violinspelare.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Benot Sjöforsparre Stålm.-Gbg.

SLOTTET I BRYSSEL.

Efter porträtt. Kliché: Benot Sjöforsparre.
GREFVEN AF FLANDERN
(konung Alberts fader).
† 1905.

väl gentemotfrämmande makter — bevisadt icke minst genom hans uppträdande åren 1870—71 — som när det gälde att stå öfver partierna i sitt eget land, en utomordentlig — blott alltför egoistisk — ekonom och affärsman, en mångfrestande natur, ett briljant hufvud, var Leopold en af sin sam'ids intressantaste kungagestalter. — Till hans icke få eller små fel hörde hans kända och mångdebatterade benägenhet för otaliga erotiska snedsprång.

Hans familjeförhållanden voro

Efter porträtt. Kliché: Benot Sjöforsparre.
GREFVINNAN MARIA AF
FLANDERN. Född prinsessa
af Hohenzollern-Sigmaringen.

sällsynt olyckliga, och tvenne af hans tre döttrars öden höra till Europas suveräna "chroniques scandaleuses".

Den äldsta dottern, prinsessan Louise, född 1858, ingick ett olyckligt äktenskap med furst Ferdinand Filip af Sachsen-Koburg-Gotha. Äktenskapet upplöstes 1906, därvid prinsessan återtog titeln "prinsessa af Belgien". Hennes äfventyrligheter torde dels vara alltför kända och dels alltför olämpliga att behöfva här beröras.

Prinsessan Stéphanie, den andra dottern i ordningen, förmäldes, 16-årig, med ärkehertig Rudolf af Österrike, aritagaren till Österrike-Ungerns krona. Hans våldsamma död i Mayerling — om för egen hand eller icke — lefver

Efter fotografi.

Kliché: Benot Sjöforsparre

KATEDRALEN I BRYSSEL.

ännu i färskt minne. Prinsessan Stephanie är nu förmäld med en ungersk magnat greve Lonyay.

Den yngsta dottern, Clémentine, är den, som längst haft konungens nåd.

In i det sista vägrade konung Leopold att se sina två äldsta döttrar, och de händelser som utan tvifvel komma att följa vid arfskiftet, speciellt med hänsyn till prinsessan Louise's synnerligen derangerade affärer, liksom till den morgantiska gemålens ställning, komma säkerligen att tilldraga sig hela världens uppmärksamhet.

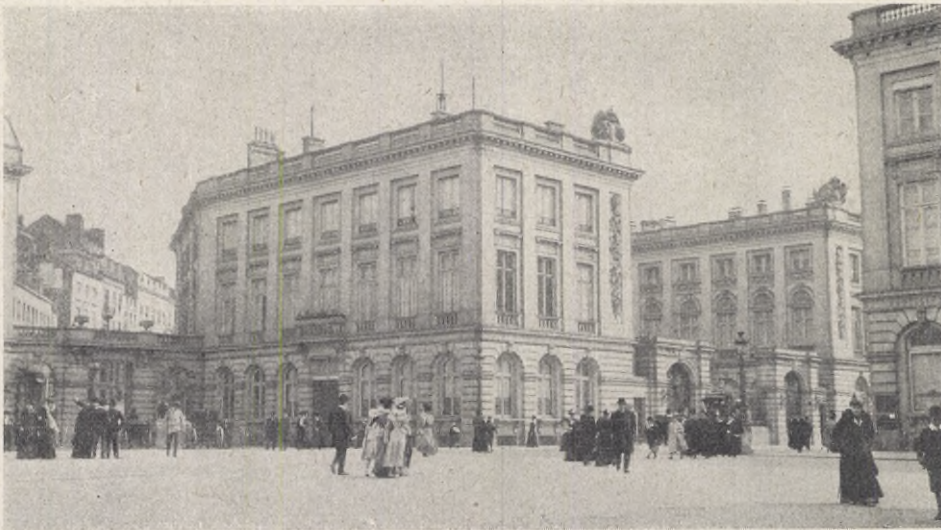
Konung Leopolds gemål, Marie Henriette, ärkehertiginna af Österrike, hade redan 1902 fått sluta sitt glädjelösa lif.

Efter fotografi.

Kilohé, Kon. A.-D., Bennt Sijfoersparre Sijlm.—Gij.

K. SLOTTET I LÆKEN DÅR KONUNG LEOPOLD DÖG.

Efter fotografi.

Kilohé; Bengt Sijfoersparre.

GREFVENS AF FLANDERN PALATS, DÅR DEN NYE KONUNGEN ÅR FÖDD.

sition mot konung Leopolds Kongo-politik.

Hans gemål, *Elisabeth*, dotter till hertig Karl Theodor af Bayern, skildras som älskvård, vacker och begåfvad samt fint musikaliskt bildad. I äktenskapet äro födda tre barn, prinsarne Leopold och Karl samt prinsessan Marie.

Förnya prenumerationen före 24 dec.

för undvikande af afbrott i tidningens utsändande.

Den nye konungen, Leopolds brorson, ären godmodig, socialt intresserad man; och belgerna hälsa med glada förhoppningar den nye regentens tronbestigning.

Konung *Albert*, nu 34-årig, har under sin tronföljartid icke mycket gjort sig gällande bredvid sin märklige farbroder. Några gånger säges han, fast utan framgång, ha sökt ställa sig i oppo-

J. v. r. fotografi.

Kilohé; Bengt Sijfoersparre

DEPUTERADEKAMMAREN I BRYSSEL..

Foto. Ejsfeldt, Köpenhamn.

**PRINSESSAN
MARIES SISTA
HVILA I SITT
GULA PALATS.**

Ofantliga människomassor med blottade huvuden kantade den väg, där prinsessan *Maries af Danmark sista färd* gick fram — den 14 dec. på aftonen fördes stoffet af den glada och älskvarda prinsessan från Ansgarkyrkan i Köpenhamn, där bisättningen ägt rum, till kapellet vid Holmens kyrka.

Uppriktigt sörjer

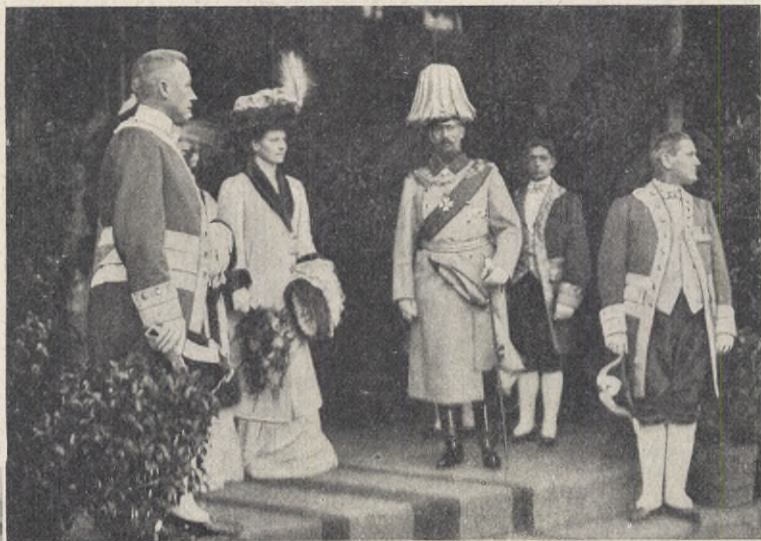
Kliché: *Demot Silfverparre*

kungahus och folk den hädangångna.

*

Med stora festligheter har *hertigen-regentens af Braunschweig förmälning med prinsessan Elisabeth zu Stolberg-Rossla* firats, den 14 och 15 dec.

Den Braunschweigske regenten, hertig Johann-Albrecht af Mecklenburg-Schwerin, har förut varit förmäld, med prinsessan Elisabeth af Sachsen-Weimar-Eisenach, död 1908. Våra bilder återge:

Öfre bilden: BRUDENS ANKOMST TILL STADEN BRAUNSCHWEIG: Å järnvägsstationen.

Nedre bilden: GALAVAGNEN Å BRAUNSCHWEIGS GATOR; hertigen-regenten (X) ledsagar vagnen. (Se äfven våra porträtt i no 11 denna årg.)

Efter fotograf.

ÄRKEBISKOPEN AF PARIS, som nu stämts inför rätta, VID EN PROCESSION I PARIS.

Kliché: Bengt Skjerveparre.

Vid skolorna i Paris användas en del läroböcker som icke synnerligen fallit *Amette, ärkebiskopen af Paris*, på läppen, hvadan han utfärdat ett herdabref mot desamma och begärt deras afskaffande. Häraf kände sig författarne, m. Aulard och m. Debideur, generalinspektör för den högre undervisningen, förolämpade och ha nu begärt en skadeersättning på 10,000 francs, med anledning hvaraf vi återge en bild af den högststående prelaten.

*
Madame *Jeanne Granier*, den berömda franska aktrisen, var nyligen inviterad till furst Henckel von Donnersmark å hans slott

Neudeck, som skulle gästas af ingen mindre än kejsar Wilhelm. Och där spelade m:me Granier ett par små salongsstycken och reciterade en liten monolog öfver kärleken. Nå, så skref en kåsör i Gil Blas ett skämtsamt kåseri om m:mes conférence, som han refererade efter egen fantasi som ett föredrag af en kärlekens prästinna, den enda verkliga lärarinnan för kejsare, kungar och prinsar i kärlekens mysterier. Och harmen i det sedligaste Tyskland, det klerikala Westfalen, som tog allt detta för allvar, har varit utomordentlig, och uppståndelsen stor. Man har sökt göra en diplomatisk, en sedlighets skandal af saken — och man har begärt tyska regeringens dementi...

Forts. från sid. 199.

— Och nu — — nu —
— — hvad skall då bli?
Orden blefvo så löjligt förvirrade, och hon kände, hur hon blef blossande röd.

— Är det mig ni menar? kom det häftigt och afvisande med något af den gamla bitterheten i tonen. — Åh, mig kasta de inte ut, och ehuru jag nu är slagen, skall jag nog återkomma. Jag har tagits för med öfvermakten.

Han bugade sig kort och tvärt och vände sig mot dörren.

Utan att hon märkt det själf, hade det öde, hon fruktat alla dessa månader, blifvit det stora och medryckande starka, inför hvilket denna lidelsefullt stolta kvinna ville känna sig besegrad.

Stark och stor måste min kärlek blifva, hade hon alltid drömt, och på underliga vägar, okända för henne själf, hade nu detta blinda förtviflade hat brutits till

Efter porträtt.

JEANNE GRANIER, den berömda skådespelerskan, nu den ofrivilliga hjältinnan i en "politisk" tragi-komedi.

Kliché: Bengt Skjerveparre.

vanmakt inför den slagne.

Inom henne steg ömheten som en brusande vårfloed för denne kärve, ensamme man, som var så helt och starkt sig själf i seger som nederlag, och hon märkte med en skälfning hur bleka och svaga alla forna drömmar veko undan.

Med en trefvande rörelse sträckte hon ut sina armar, och öfver läpparne kommo orden som en hviskning:

— Gå inte! Gå inte!

Ehuru svaga hade dock orden nått fram till honom, och han grep hennes kalla små händer och drog henne häftigt intill sig.

— Så kom du ändå, min stolta, vackra flicka, hviskade han, och stämman skälfde af undertryckt rörelse. — Hvad skola inte vi förmå — — du och jag.

Och öfver hennes ansikte låg en lycklig kvinnas solljusa leende.

NUTIDA JULAFTONI I BETHLEHEM.

Efter fotografi.

DEN STÖRA PROCESSION SOM HVARJE JULAFTON DRAGER GENOM BETHLEHEMS GATOR.

Kliché: Kem. A.-B. Denot. Sjöförsvarss. Sjöm.—Gbg.

Den heliga aftonen, julafton, äger årligen i Jesu födelsestad en storartad processions rum, däri också patriarken af Jerusalem, den högste andlige i Palestina,

deltager. Processionen drager genom Bethlehems gator, för att begifva sig till grafkyrkan, i hvilken en julaftonsgudstjänst högtidligen firas.

Efter fotografi.

I VÄNTAN PÅ PROCESSIONEN OCH PATRIARKEN UTANFÖR "FÖDELSEKAPELLET".

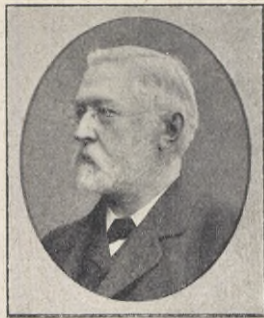
Kliché: Kem. A.-B. Denot. Sjöförsvarss. Sjöm.—Gbg.

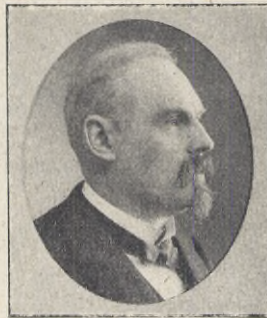
J. P. HOLMBERG.
Byggmästare. — Stockholm.
75 år 11 Dec.*

C. G. SVENSSON.
Rådman. Kommunalman. —
Eksjö. 70 år 11 Dec.

H. V. ROSENBERG.
Öfverjägmästare. — Luleå.
65 år 9 Dec.

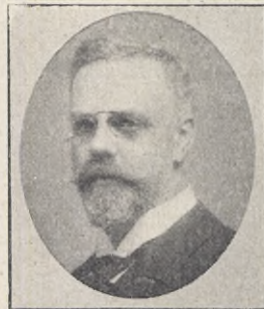
A. F. ELG.
Öfverkontrollör vid Tullverket.
— Norrköping. 50 år 16 Dec.*

J. W. PERSONNE.
Domprost. Teol. o. Fil. Doktor.
— Linköping. 60 år 14 Dec.*

C. M. FÜRST.
Professor. — Lund.
50 år 14 Dec.*

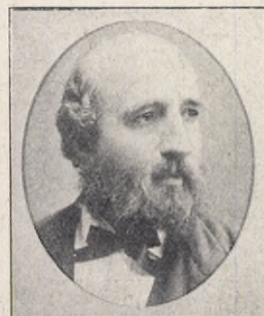
S. T. BERGER.
Kanslisekreterare. — Djurs-
holm, Stockholm. 50 år 16 Dec.*

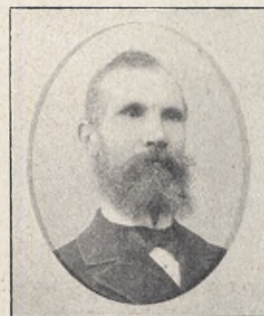
C. ANDRÉ.
Sjukgymnast. — Freiburg, Ba-
den. 50 år 18 Dec.*

G. V. HOFLING. †
Lektor. — Skara.
F. 28. † 3 Dec.*

C. M. LANNER. †
F. d. Kommissionslandmätare.
Justerare i Elfsborgs län. —
Skara. F. 34. † 6 Dec.

I. THORSSIN. †
Fabrikör. — Alingsås.
F. 41. † 2 Dec.*

A. E. PETERSON. †
Lektor. Fil. dr. — Malmö.
F. 48. † 30 Nov.*

J. G. HEDBERG. †
F. d. distriktchef Bankdirek-
tör. — Kristinehamn.
F. 42. † 13 Dec.*

E. O. HULT. †
Apotekare. — Arboga.
F. 54. † 15 Dec.*

JÖNS PETER HOLMBERG. Byggmästare sedan 64. Ledamot af stadsfullmäktige i Stockholm 76—92, i Södertelje 84—98, af Stockholms drättsnämnd samt af Taxeringsnämnden 77—06. Verkställande direktör i Maria Hiss- o. Magasinsbolag 87—96.

AXEL FREDRIK ELG E. o. kammarskrifvare i tullverket 78, öfveruppsyningsman i Dalarö 92 tullförvaltare i Falun 1900, öfverkontrollör i Norrköping 08 Vice ordförande i styrelsen för Sveriges allm. tulltjänstemannaförening sedan 01. I Dalarö ordförande i municipalstämma och byggnadsnämnd, vice ordförande i kommunalstämma och skolråd samt brandchef; i Falun ordförande i byggnadsnämnden samt ledamot af drätselkammaren.

JOHAN WILHELM (JOHN) PERSONNE, fil. dr. 75, teol. dr. 93, domprost i Linköping sedan 97. Stadsfullmäktig, ordförande i fattigvårdsstyrelsen, ledamot för Östergötland i svenska Fattigvårdsförbundets styrelse Biografi och helsidesporträtt i årg. II:10.

CARL MAGNUS FÜRST Stud. ex. 74, med. dr. 87, e. o. professor i anatomi och histologi i Lund 88, professor i anatomi sedan 04. Ordförande i styrelsen för Tekniska skolan och Arbetareinstitutet i Lund sedan 95 och i inspektör för Sydsvenska gymnastikinstitutet därstädes. Biografi och helsidesporträtt i årg. VI:11.

SÖLVE TORSTEN BERGER, stud.-ex. 79, v. hvaradsh. 86, kanslisekreterare i civildep. sedan 96, t. f. byråchef i telegrafstyrelsen 02—05. Ordförande i Danderys och sedan Djurholms kommunalstämmor under 15 år, 90—97; ordf. i Djurholms komm. fullmäktige 02—07, landstingsman sedan 04.

Foto. Östling. Uppsala.

LUCIAFIRANDET I UPPSALA: Å Göteborgs nation. FiranDET af Lucia (den 13 dec.) har upphört i största delen af vårt land, och det är väl egentligen endast i Värmland samt å västkusten som det gamla bruket lever kvar. I Uppsala, där Lucia blott firas af Göteborgs och Värmlands nationer, måste gifvetvis formerna för högtidens begående bli ar dra, hvarom vår bild ger någon föreställning.

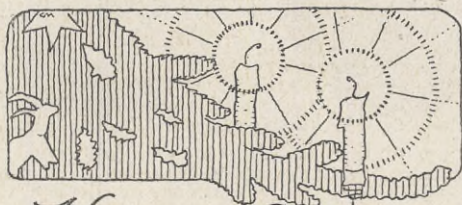
Kliché: Kem. A.-B. Bengt Skjerveparre Sthlm.—Gbg

CASPER ANDRÉ. Stud.-ex. 81, sjukgymnast i Baden-Baden 84, i Lyon 87 samt sedan 89 egare till de svenska sjukgymnastik-institutet i Freiburg och St. Blasien, Schwarzwald.

GUSTA VIKTOR HOFLING, stud.-ex. 51, veterinärläk.-ex. 55, länsveterinär i Skaraborgs län 58—75, andre lektor 59 och föreståndare 82—89 för Skara veter. inst. Stadsfullmäktig i Skara 99—92, däraf de senaste 18 åren som ordförande. Var en af Svenska Veterinärläkareföreningens stiftare. En af sin stads främste män, har H. bl. a. genomfört graden landet af några af dess mera betydande industriella verk.

JOHAN THORSSIN; efter vederbörlig kondition snickaremästare 63. Begäfvad med tekniska anlag, erhöil T. s. år patent på en symaskin som på sin tid väckte ett visst uppsetande Uppfinningen föranellede anläggande af en symaskinfabrik som dock upphörde 80. Sedermera konstruerade han ett nytt gevär alsedt för vår armé och uppgjorde modell till pansarflytg. Ifrig skarpskytte- och nykterhetsvän. Mångårig ledamot af Allingsås stadsfullmäktige.

AUGUST EMIL PETERSON, stud.-ex. 69, fil. d.r 77; docent i Lund s. å., lärare vid Lunds priv. elem. skola 75—95, lektor vid Malmö h. a. lärov. sedan 95, translator

Hvar 8 Dag
tillönskar
En god jul

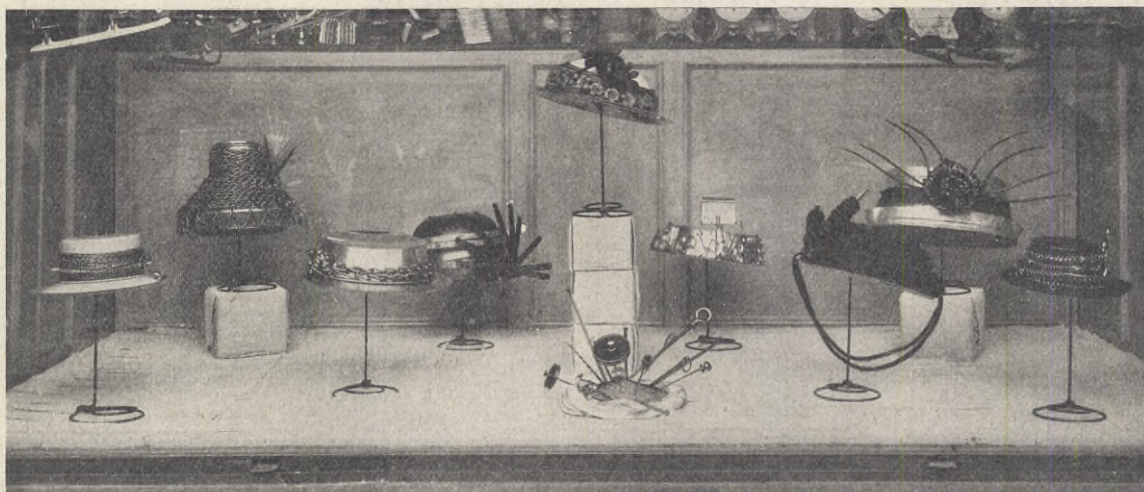
publ. i Malmö 97. Utgifvit ett flertal arbeten från trycket.

JOHAN GUSTAF HEDBORG; inträdde i statens jernvägars tjenst som elev 63, avancerade till stat. inspektör i Kll 72 och i Hallberg 73, byråassistent 75, trafikdirektörsassistent i Kristinehamn 76, trafikdirektör vid 5-te distr. öfre afd. 88, vid Vermlandslinien 89, trafikinspektör vid 6-te tr. sekt. 98, distriktschef vid 4-de distr. (Östersund) 02—07. Fullmäktig i St. Jernv. Pens. inr. 90—92, 94—98. Sedan 97 verkst. direktör för Vermlandsbankens afdeln.-kontor i Kristinehamn.

EDVARD OSSIAN HULT. Apot.-ex. 84, apotekare i Arboga sedan 06, ordförande i Västermanlands läns apotekareförening, kommunalman.

13DE HÄFTET INNEH.:

Edvard Rodhe. — Svenska skeppsbyggeriets nestor. — "En julgåva" af Torben Klo. — En adress till Selma Lagerlöf. — Svenska bilder. — Svensk hemslöjds 10 årsjubileum. — Konung Leopolds död och konung Alberts tronbestigning. — Brokigt utomlandsnytt. — Nutida julafon i Jerusalem. — Veckans porträttgalleri.

Atelier Jonn. Malmö

EN ORIGINELL JULSKYLTING: En uppfinningsrik järnhandlare i Malmö har förmedelst grytor, baljor, skruvar, saxar, järnlänkar m. m. åstadkommit en konstrik julslytning, såsom af ofvanstående bild klargöres — det är inte damhattar.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Skjerveparre Sthlm.—Gbg